

★★★★★

MEZINÁRODNÍ
BESTSELLER

ČTVRTÁ OPICE

J. D. BARKER

ČTVRTÁ OPICE

J. D. BARKER

2018

Copyright © 2017 by J. D. Barker
Translation © 2018 by Jan Netolička

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE FOURTH MONKEY,
vydaného nakladatelstvím Houghton Mifflin Harcourt, New York 2017,
přeložil Jan Netolička
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazykový redaktor: Jiří Popiolek
Korektura: Karla Bedrlíková a Milena Nečadová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Markéta Mandlíková
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v říjnu 2018

ISBN 978-80-7498-287-3

Pro matku

Čtěte dál. Potřebuji, abyste pochopil, co jsem udělal.

– DENÍK

1

Porter

Den první • 6:14

Už zase, další otravné cinknutí.

Vždyť jsem vypnul zvonění, tak proč mi pípají esemesky? Proč to vůbec pípá?

Apple šel po smrti Steva Jobse do kytek.

Sam Porter se převálil na pravý bok a rukou naslepo zašmátral na nočním stolku po telefonu.

Shodil budík, který dopadl na zem s typickým laciným prasknutím, jakého byla schopna jen čínská elektronika.

„Do pytle.“

Když prsty konečně nahmatal mobil, vytrhl ho z nabíječky a zamžoural na malý zářící displej.

ZAVOLEJ MI – AKUTNÍ STAV

Esesmeska od Nashe.

Porter se otočil na manželčinu stranu postele. Byla prázdná a ležel na ní vzkaz...

Šla jsem pro mléko, hned jsem zpátky.

*Pusu,
Heather*

Zavrčel a znovu se podíval na telefon.

6:15

A to se těšil na klidné ráno.

Porter se posadil a svému partnerovi zavolal. Nash hovor přijal hned po druhém zazvonění.

„Same?“

„Čau, Nashi.“

Muž na druhé straně linky na chvíli zmlkl. „Promiň, Portere. Uvažoval jsem, jestli ti mám zavolat. Nejmíň desetkrát jsem našel tvoje číslo, ale ani jednou jsem to nakonec nezmáčkkl. Pak jsem se rozhodl, že ti radši napíšu. Abys měl možnost mě ignorovat, chápeš?“

„To je v pohodě, Nashi. O co jde?“

Další odmlka. „Asi bude nejlepší, když se přijedeš podívat sám.“

„Podívat na co?“

„Máme tu nehodu.“

Porter si promnul spánek. „Nehodu? Jsme oddělení vražd. Proč bychom měli řešit nějakou nehodu?“

„V tomhle mi prostě věř. To fakt musíš vidět,“ opakoval Nash. Z jeho hlasu šlo poznat, jak má nervy na pochodu.

Porter si povzdechl. „Tak kde?“

„Kousek od Hyde Parku, na Padesáté páté. Teď jsem ti poslal adresu esemeskou.“

Vzápětí Porterovi telefon hlasitě cinknul přímo do ucha, až ho prudce odtáhl.

Zatracený iPhone.

Podíval se na displej, uviděl adresu a pak se vrátil k hovoru.

„Jsem schopen tam být do půl hodiny. Stačí?“

„Jasně,“ odpověděl Nash. „Nevypadá to, že bychom se od sud dostali nějak brzo.“

Porter zavěsil a spustil nohy z postele. Přitom vnímal všechno praskání a vrzání, kterým se jeho dvaapadesátileté tělo snažilo proti takovým pohybům protestovat.

Slunce už se vydalo po obloze vzhůru a mezi zataženými žaluziemi do ložnice nakukovalo světlo. Bylo zvláštní, jak mu byt bez Heather připadal tichý a pochmurný.

Šla jsem pro mléko.

Z masivní dřevěné podlahy na něj mrkal budík, na jehož popraskaném displeji svítilo cosi, co už nepřipomínalo žádné číslice.

To bude zase den.

Poslední dobou jich je nějak moc.

O deset minut později vyšel Porter z bytu oblečený do nejlepších nedělních šatů – zmačkaného modrého obleku, který před dobrými deseti lety koupil ve slevě v řetězci s pánskou módou značky Men's Wearhouse. Následně zamířil po schodech o čtyři patra níž do těsné vstupní chodby domu, kde bydlel. Zastavil se u schránek, vytáhl mobil a vytukal číslo své ženy.

Dovolali jste se do hlasové schránky Heather Porterové. S největší pravděpodobností se tak stalo proto, že jsem na displeji viděla vaše jméno a rozhodla se, že s vámi určitě nechci mluvit. Pokud jste ochotní zaplatit výkupné v podobě čokoládového dortu, případně jiného daru kulinářské povahy, odešlete podrobnosti své nabídky esemeskou a já zvážím, zda jste na mém společenském žebříčku tak vysoko, aby mi stálo za to vám zavolat. Pokud jste prodejce a máte v úmyslu mě přesvědčovat, abych změnila něco ve svém životě, klidně zavěste. Mám ještě na rok smlouvu u společnosti AT&T. Všichni ostatní, zanechte prosím vzkaz. Mějte však na paměti, že můj manžel je policista, o němž se ví, že má problémy s návaly vzteku, a který u sebe nosí velikou pistoli.

Porter se usmál. Vždycky se musel usmát, když slyšel její hlas. „Ahoj, Knoflíčku. To jsem já. Volal Nash. Kousek od Hyde Parku se něco stalo, jedu tam za ním. Zavolám ti později, až budu vědět, v kolik se vrátím domů.“ Pak dodal: „Jo, a asi se nám rozbil budík.“

Schoval mobil do kapsy a protlačil se dveřmi ven. Čerstvý chicagský vzduch mu připomněl, že podzim už je ochotný přenechat své místo zimě.

2

Porter

Den první • 6:45

Porter to vzal po Lake Park Avenue a vyplatilo se, protože dorazil ve tři čtvrtě na sedm. Chicagská metropolitní policie přístup k podniku Woodlawn na Padesáté páté úplně zabarikádovала. Porter už několik bloků dopředu viděl světla majáků nejméně deseti policejních aut, jedné sanitky a dvou požárních vozů. Na místě bylo nejméně dvacet policistů, možná i víc, a taky tisk.

Zpomalil zánovní Dodge Charger, a když se k tomu mumraji přiblížil, vystrčil z okýnka ruku s odznakem. Mladý policista, spíš ještě kluk, podlezl žlutou pásku, která ohraničovala místo činu, a přiběhl k němu. „Detektiv Porter? Nash mi řekl, abych na vás počkal. Zaparkujte, kde chcete, uzavřeli jsme celý blok.“

Porter přikývl, pak zajel vedle jednoho z požárních vozů a vystoupil. „Kde je Nash?“

Chlapec mu podal kelímek s kávou. „Tamhle, vedle té sanitky.“

Porter rozeznal Nashovu mohutnou postavu. Mluvil s Tomem Eisleyem z ústavu soudního lékařství. Nash měřil dobrý metr devadesát a oproti druhému muži vypadal jako obr. Porterovi navíc připadalo, že za těch pár týdnů, co ho neviděl, pár kilo přibral. Přes pásek mu padalo klasické policajtské břicho.

Nash na něj mávl, aby šel k nim.

Eisley Portera pozdravil přikývnutím a posunul si brýle na kořen nosu. „Jak to zvládáš, Same?“ V rukou držel desku s klipsem, pod kterým byl přicvaknutý stoh papírů. I v dnešním světě tabletů a chytrých telefonů měl tenhle chlap vždy po ruce klasické desky a papíry. Teď jimi nervózně listoval.

„Tipnul bych si, že má hlavně plné zuby toho, jak se ho pořád někdo ptá, jak to zvládá, jak se mu vede, jak se má, prostě na to, jestli je v pohodě,“ zabručel Nash.

„V pohodě. Zvládám.“ Porter se přinutil k úsměvu. „Jsi hodný, že se ptáš, Tome.“

„Kdybys něco potřeboval, stačí říct.“ Eisley střelil po Nashovi pohledem.

„Toho si vážím.“ Porter se obrátil zpátky k Nashovi. „Takže nehoda, jo?“

Nash kývl hlavou k autobusu městské hromadné dopravy, který stál u obrubníku asi padesát metrů od nich. „Člověk proti stroji. Pojď.“

Porter ho následoval a Eisley i s deskami šel pár kroků za nimi.

Před autobusem fotil technik z forenzního. Mřížka chladiče byla prohnutá. Tři centimetry nad pravým světlometem popraskaný lak. Jiný vyšetřovatel ohledával cosi, co se zapíchlo do pravé pneumatiky.

Když přišli blíž, všiml si Porter černého pytle na mrtvoly ležícího uprostřed hloučku uniformovaných policistů, kteří zadržovali rostoucí dav.

„Autobus jel rychle; další zastávku má až kilák a půl odsud,“ řekl jim Nash.

„Jel jsem podle předpisů, hergot! Podívejte se na džípíesku. To nemůžete, jenom tak mě obvinít!“

Porter se otočil doleva, kde našel řidiče autobusu. Byl to kus chlapa, dobrých sto padesát kilo živé váhy. Černé sako unifor-

my chicagské hromadné dopravy CTA měl u knoflíku, který ho měl držet, napnuté k prasknutí. Šedivé vlasy měl na levé straně ulíznuté, zatímco napravo mu neposlušně trčely. Díval se na ně a nervózním pohledem tékal od Portera k Nashovi a Eisleymu a pak zase zpátky. „Ten magor mi skočil rovnou pod kola. To nebyla nehoda, normálně se chtěl zabít.“

„Nikdo netvrdí, že je to vaše vina,“ ujistil ho Nash.

Eisleymu zazvonil telefon. Podíval se na displej, zvedl prst a přešel o pár kroků dál, aby mohl hovor v klidu přijmout.

Řidič pokračoval: „Jestli tu začnete vykládat, že jsem jel rychle, tak přijdu o práci, o důchod... myslíte si, že mě v tomhle věku někdo zaměstná? V téhle podělané krizi?“

Porter sjel pohledem k mužově jmenovce. „Pane Nelsone, nechťel byste se zhluboka nadechnout a trochu se uklidnit?“

Mužovi stékaly po brunátné tváři kapičky potu. „Budou někde běhat s koštětem, protože si ten debílek vybral zrovna můj autobus. Mám odježděných třicet jedna roků bez nehody, a teď tohle.“

Porter položil muži ruku na rameno. „Myslíte si, že byste mi mohl říct, co se stalo?“

„Já hlavně nehodlám nic říkat, dokud tu nebudou zástupci odborů.“

„Jestli se mnou nebudete mluvit, tak vám moc nepomůžu.“

Řidič se zamračil. „A jak mi můžete pomoci?“

„Pro začátek bych se třeba mohl přimluvit u Mannyho Polanského na dopravce. Jestli to nebyla vaše vina, není důvod, aby vám vzali papíry.“

„Hergot. Vy si myslíte, že by mi za to mohli vzít papíry?“ Utřel si pot z čela. „Ježíši, to si nemůžu dovolit.“

„Jsem přesvědčený, že když budou vědět, že jste s námi spolupracoval a snažil se nám pomoci, nic takového neudělají. Možná si vás ani nebudou předvolávat,“ ujistil ho Porter.

„Předvolávat?“

„Nechcete mi konečně říct, co se stalo? Já pak zavolám Mannymu, a vy se nebudete muset o nic starat.“

„A vy se s Mannym znáte?“

„První dva roky jsem dělal na dopravce. Určitě mi pomůže. Jestli nám tady helfnete, slibuju, že se za vás přimluví.“

Řidič to chvíli zvažoval, pak se zhluboka nadechl a přikývl. „Už jsem to popsal tady vašemu příteli. Zastavil jsem na Ellis, přesně na čas. Nabral jsem dva lidi, jeden vystoupil. Jel jsem na východ po Padesáté páté a projel tam tu zatáčku. U Woodlawnu byla zelená, takže jsem nemusel zpomalovat – ale rychle jsem nejel, podívejte se na džípíesku.“

„Já vám věřím.“

„Fakt nejel, byl jsem zařazený mezi autama. Možná o pár kilometrů, ale v toleranci,“ vysvětloval.

Porter mávnul rukou, jako že je to jedno. „Takže jste jel na východ po Padesáté páté...“

Řidič přikývl. „Jo. Viděl jsem na rohu pár lidí, ne moc. Tři, možná čtyři. A když jsem byl skoro tam, skočil mi ten chlap přímo pod autobus. Normálně, zničehonic. Prostě stál na chodníku a pak byl najednou na cestě. Dupnul jsem na brzdu, ale ten bus neumí zrovna zastavit na pětníku. Nabral jsem ho přímo čumákem, až odletěl snad deset metrů.“

„Co svítilo na semaforu?“ zeptal se Porter.

„Zelená.“

„Ne oranžová?“

Řidič zavrtěl hlavou. „Ne, zelená. Víím to, protože jsem viděl, jak blikla. Oranžová se pak rozsvítila snad až za dvacet vteřin. To už jsem byl venku z autobusu.“ Ukázal na semafor. „Ověřte si to na kameře.“

Porter zvedl hlavu. Během posledních deseti let vybavilo město téměř každou křižovatku CCTV kamerou. Až se vrátí na stanici, musí připomenout Nashovi, aby záznam z téhle stáhl. Jeho partner už to však pravděpodobně udělal.

„Ten chlap nepřecházel, normálně mi skočil pod kola. Však uvidíte sám, až se podíváte na video.“

Porter mu podal vizitku. „Mohl byste tady ještě chvilku počkat, kdybych se potřeboval na něco zeptat?“

Chlap pokrčil rameny. „Jdete zavolat Mannymu, že jo?“

Porter přikývl. „Mohl byste nás na chvilku omluvit?“ Vzal si Nashe stranou a ztišil hlas. „Nezabil ho schválně. Nebyla by to naše práce, ani kdyby se jednalo o sebevraždu. Tak proč jsi mě sem volal?“

Nash položil partnerovi ruku na rameno. „Určitě to zvládneš? Kdybys potřeboval víc času, klidně to...“

„Jsem v pohodě,“ zarazil ho Porter. „Řekni mi, o co jde.“

„Kdyby sis chtěl třeba promluvit...“

„Nashi, nejsem sakra malé děcko. Nemluv se mnou jako s miminem.“

„Tak jo,“ povzdychl si nakonec Nash. „Ale slib mi, že jestli toho na tebe bude moc, a hlavně jestli je to brzo, vycouváš, jo? A věř mi, že se ti nikdo nebude divit.“

„Já si spíš myslím, že mi práce prospěje. Už jsem doma začínal magořit,“ přiznal Porter.

„Je to velká věc, Portere,“ řekl Nash tiše. „Máš plné právo tady být.“

„Panebože, Nashi, nemohl bys to už vyklopit?“

„Je velmi pravděpodobné, že naše oběť mířila k tamhleté schránce.“ Nash se otočil k modré poštovní schránce připevněné na cihlové stěně obytného domu.

„Jak to víš?“

Jeho partner roztáhl pusou od ucha k uchu. „Měl u sebe malou bílou krabičku převázanou černým provázkem.“

Porter vytřeštil oči. „Néééé.“

„No jo.“

3

Porter

Den první • 6:53

Porter si uvědomil, že hledí na mrtvolu, na beztvárovou hmotu pod černým plastickým rubášem.

Neměl slov.

Nash požádal ostatní policisty a techniky z forenzního, aby kousek ustoupili a dali Porterovi prostor být s obětí o samotě. Všichni se odšourali za žlutou pásku ohraničující místo činu, ztišili hlasy na minimum a sledovali ho. Pro Portera byli jako neviditelní. Vnímal jen černý pytel na mrtvoly a malý balíček vedle něj. Technici už ho označili velkou číslicí 1 a bezpochyby vyfotili ze všech možných úhlů. Moc dobře však věděli, že ho nesmí otevřít. To nechali na něm.

Kolikátá taková krabička už to byla?

Desátá? Ne, spíš už se dostali přes dvacítku.

Zkusil je spočítat přesně.

Seďm obětí. Každá znamenala tři krabičky.

Takže dvacet jedna.

Dvacet jedna krabiček téměř za pět let.

HRÁL SI S NIMI. NIKDY PO SOBĚ NEZANECHAL ŽÁDNOU STOPU. JEN TY KRABIČKY.

Jako duch.

Porter si vybavoval, že z případu odešla spousta policistů, a ještě víc jich přišlo. S každou další obětí se tým rozrostl. S každou krabičkou se objevilo hejno novinářů, kteří se na ně slétli jako supi. Celé město se dalo do hledání. Jenomže pak vždycky přišla třetí krabička, našlo se tělo a duch zmizel. Rozplynul se v neznámé temnotě. Trvalo to celé měsíce, než se postupně ztratil z novinových titulků. Tým detektivů pracujících na případu se znovu zmenšil, jak jeho členové odcházeli za akutnějšími případy.

Porter byl jediný, kdo byl u všeho od samého počátku. Byl u toho, když dostali první krabičku, a okamžitě poznal, s kým má tu čest. Tušil, že je to začátek řádění sériového vraha. Když pak přišla druhá a třetí krabička, a nakonec také tělo, pochopili to i ostatní.

Bylo to začátek něčeho strašného. Něčeho pečlivě naplánovaného.

Něčeho zlého.

Pracoval na případu od samého počátku. Byl nyní svědkem jeho konce?

„Co je uvnitř?“

„Ještě jsme ji neotevřeli,“ odpověděl Nash. „Ale myslím, že víš.“

Krabička byla malá, zhruba dvanáct centimetrů dlouhá a možná deset centimetrů vysoká.

Stejně jako ostatní.

Byla zabalená do bílého papíru a převázaná černým provázkem. Adresu někdo napsal rukou, velmi pečlivě a úhledně. Otisky prstů nenajdou. Nikdy žádné nenašli. Všechny lepené části tvořily samolepicí pásy, nikde ani stopa po slinách.

Otočil se k černému pytli. „Fakt si myslíte, že je to on? Známe jméno?“

Nash zavrtěl hlavou. „Neměl peněženku ani doklady. Obličej nechal na chodníku a v mřížce chladiče autobusu. Vzali jsme mu otisky, ale nejsou v databázi. Není to nikdo.“

„No, někdo to být musí,“ nadhodil Porter. „Nemáš rukavice navíc?“

Nash vytáhl z kapsy gumové rukavice a podal je Porterovi. Ten si je nasadil a kývl hlavou ke krabičce. „Můžu?“

„Čekali jsme na tebe,“ odpověděl Nash. „Tohle je tvůj případ, Same. Celou dobu.“

Když si Porter dřepł a natáhl se pro krabičku, přispěchal jeden z techniků a snažil se rychle zprovoznit malou kameru. „Omlouvám se, pane, ale mám rozkaz to zdokumentovat.“

„To je v pořádku, chlapče. Ale nikoho jiného sem nepouštějte. Připravený?“

Na přední straně kamery se rozsvítila červená dioda, která jim oznámila, že kamera natáčí. Technik přikývl: „Do toho, pane.“

Porter krabičku otočil, aby viděl na štítek s adresou. Dával přitom pozor, aby nerozmažal kapky krve. „Arthur Talbot, 1547 Dearborn Parkway.“

Nash hvízdł. „Nóbl čtvrť. Historicky nejbohatší rodiny. To jméno ale neznám.“

„Talbot je investiční bankéř,“ odpověděl technik. „A hodně dělá i do nemovitostí. V poslední době hlavně přestavuje skladiště u jezera na luxusní byty. Daří se mu postupně odtamtud dostávat rodiny s nízkými příjmy a nahrazovat je lidmi, kteří si můžou dovolit vysoké nájmy, a ještě jim zbude na velké kafe ve Starbucks.“

Porter moc dobře věděl, kdo je Arthur Talbot. Zvedł hlavu k technikovi. „Jak se jmenujete, chlapče?“

„Paul Watson, pane.“

Porter se musel usmát. „Jednou z vás bude skvělý detektiv, doktore Watsone.“

„Nejsem doktor, pane. Dizertační práci už mám rozepsanou, ale ještě mi tak dva roky chybí.“

Porter se usmál. „Copak už lidi vůbec nečtou?“

„Same, co ta krabička?“

„Správně. Krabička.“

Zatáhl za provázek a sledoval, jak se uzel pomalu rozvazuje, až se nakonec jednotlivé konce rozpletly. Bílý papír pod ním byl v rozích pečlivě přeložený do perfektních malých trojúhelníků.

Jako nějaký dáreček. Zabalil to jako dárek.

Papír šel dolů snadno a pod ním se objevila černá krabička. Porter odložil papír i provázek stranou, mrkl na Nashe s Watsonem a pak pomalu zvedl víko.

Na podušce z bílé vaty leželo ucho, které někdo perfektně umyl od krve.

Přesně jako ty ostatní.

4

Porter

Den první • 7:05

„Musím se podívat na jeho tělo.“

Nash se nervózně otočil k rostoucímu davu. „Určitě ho chceš prohlížet tady? Sleduje tě teď spousta lidí.“

„Tak si postavíme stan.“

Nash pokynul jednomu z policistů.

O patnáct minut později stál na Padesáté páté ulici stan o velikosti čtyři krát čtyři metry, který k velké nelibosti řidičů blokoval oba pruhy vedoucí na východ. Nash s Porterem se protáhli otvorem v plachtě, následováni Eisleyem a Watsonem. Pak se před vchod postavil uniformovaný policista pro případ, že by se někdo dostal do ohraničeného prostoru a pokusil se vlézt do stanu.

Na šesti kovových trojnožkách rozmístěných v půlkruhu kolem těla zářily dvanáct set wattové halogeny a zaplavovaly malý prostor téměř oslepujícím světlem.

Eisley se sklonil a odhrnul horní část pytle.

Porter si klekl. „Pohnul s ním někdo?“

Eisley zavrtěl hlavou. „Vyfotili jsme ho a pak jsem ho nechal co nejrychleji zakrýt. Dopadl přesně takhle.“

Muž ležel obličejem na asfaltu. U hlavy měl malou kaluž krve, ze které se táhl tenký potůček k celtě stanu. Tmavé vlasy měl střížené nakrátko a protkané šedinami.

Porter vytáhl z krabičky po své levici další pár gumových rukavic, navlékl si je a jemně zvedl muži hlavu. Odlepila se z chladného asfaltu s vlhkým mlasknutím, jako když se od sebe oddělují dva kusy ovoce. Porterovi zakručelo v břichu a uvědomil si, že ještě nejedl. Asi to bylo dobře. „Pomůžete mi ho otočit?“

Eisley vzal muže za rameno a Nash si mu dřepł k nohám.

„Na tři. „Jedna, dva...“

Ještě bylo příliš brzy, aby se dostavila posmrtná ztuhlost, tělo bylo stále vláčné. Zdálo se, že pravá noha je zlomená nejméně na třech místech, stejně tak levá paže. Ta možná i víckrát.

„Panebože, to je humus.“ Nash spočinul pohledem na mužově obličejí. Přesněji řečeno na místě, kde měl být. Obě tváře byly pryč a z kostí visely jen cáry. Dolní čelist byla zcela odhalená a zlomená. Muž měl ústa otevřená, jako by ho někdo chytil za obě čelisti a roztáhl je jako past na medvěda. Jedno oko prasklo a vytékal z něj sklivec. Druhé na ně prázdně zíralo. V jasném světle bylo vidět, že je zelené.

Porter se sklonil blíž. „Myslíte, že ho dáte dohromady?“

Eisley přikývl. „Hned jak ho odvezeme do mojí laboroky, někoho na to pošlu.“

„Těžko se to odhaduje, ale podle postavy a začínajících šedin bych hádal, že je mu maximálně těsně přes padesát.“

„Asi ti brzo řeknu přesnější odhad,“ prohlásil Eisley, který právě svítil muži do oka baterkou. „Rohovka je nedotčená.“

Porter věděl, že je možné určit věk člověka podle množství uhlíku v oku; jmenovalo se to Lynnerupova metoda a odhad byl s přesností rok až dva.

Muž měl na sobě tmavě modrý oblek s proužkem. Levý rukáv byl roztržený a kousek od lokte skrz něj trčel ostrý kus zlomené kosti.

„Našel někdo jeho druhou botu?“ Pravá chyběla. Tmavá ponožka byla nasáklá krví.

„Vzal ji jeden pochůzkář. Leží tamhle na stole.“ Nash ukázal k celtě napravo. „A měl taky klobouk.“

„Klobouk? Ty už se zase nosíš?“

„Jenom ve filmu.“

„Má něco v kapse.“ Watson ukazoval na pravou náprsní kapsu mužova saka. „Je to čtvercové. Že by ještě jedna krabička?“

„Ne, je to moc tenké.“ Porter opatrně sako rozepnul, sáhl dovnitř a vytáhl bloček, jaký nosili studenti předtím, než dali přednost tabletům a chytrým telefonům. Měl formát A6, pevné černobílé desky a uvnitř byl linkovaný s vyznačeným okrajem na každé stránce. Téměř všechny byly popsané, a to tak drobným a úhledným písmem, že se vždy mezi dvě linky vešly dva řádky textu. „Možná jsme na něco kápli. Vypadá to jako deník. Dobré oko, doktore.“

„Já nejsem...“

Porter ho zarazil mávnutím ruky. „No jo.“ Pak se obrátil k Nashovi. „Neříkal jsi, že jste se mu dívali do kapes?“

„Prohledali jsme jenom kalhoty – kvůli peněžence. S ohledáním těla jsem chtěl počkat na tebe.“

„Tak se pojďme podívat na zbytek.“

Začal u pravé přední kapsy kalhot a pro jistotu ji znovu prohledal pro případ, že by předtím někdo něco opomněl. Pak pokračoval systematicky dál. Všechny předměty, které nacházel, odkládal jemně na zem. Nash je označoval a Watson fotil.

„To je všechno. Moc toho není.“

Porter nalezené předměty znovu shrnul:

Lístek z čistírny

Kapesní hodinky

Sedmdesát pět centů v mincích různé hodnoty

Lístek byl naprosto obecný. Kromě čísla 54873 neobsahoval žádnou informaci, podle které by se dalo cokoli identifikovat, dokonce ani adresu čistírny.

„Zjistěte, jestli na něčem nejsou otisky,“ přikázal Porter.

Nash se zamračil. „A k čemu to bude? Máme ho, a jeho otisky v databázi nejsou.“

„Třeba vyjde pas naslepo přes celé hřiště v poslední minutě. Může se stát zázrak a ty otisky nás přivedou k člověku, který ho bude schopen identifikovat. Co si myslíš o těch hodinkách?“

Nash zvedl cibule na světlo. „Neznám nikoho, kdo by dneska nosil hodinky na řetízku. Třeba je ten chlap starší, než sis myslel.“

„Tomu by odpovídal i klobouk.“

„Pokud prostě neměl rád retro,“ nadhodil Watson. „Znám spoustu chlapů, kterým se to líbí.“

Nash korunku stiskl a hodinky se otevřely. „Ha.“

„Co je?“

„Zastavily se ve tři hodiny a čtrnáct minut. Ale to neodpovídá času, kdy ten chlap skočil pod autobus.“

„Třeba je náraz posunul,“ uvažoval Porter nahlas.

„Není na nich ani škrábnutí, žádné viditelné poškození.“

„Mohly se poškodit uvnitř, nebo třeba vůbec nebyly natažené. Můžu se mrknout?“

Nash Porterovi hodinky podal.

Porter zatočil korunkou. „Je uvolněná. Pružina neklade odpor. Ale jinak je to úžasná práce. Myslím, že to bude ruční výroba. Určitě sběratelský kousek.“

„Mám strejdu,“ prohlásil Watson.

„Tak to ti gratuluji, hochu,“ odpověděl Porter.

„Má v centru obchod se starožitnostmi. Třeba by nás mohl trochu uvést do obrazu.“

„Ty chceš být dneska hráčem zápasu, co? Dobře, máš hlídku. Jakmile všechny věci zaevidujeme, vezmi hodinky strejdovi, ať se na ně podívá.“

Watson rozjařeně přikývl.

„Všiml si někdo něčeho divného na tom, co má na sobě?“

Nash si tělo znovu prohlédl a zavrtěl hlavou.

„Má pěkné boty,“ poznamenal Easley.

Porter se usmál. „To teda jo. Jsou od Johna Lobbse. Stojí tak patnáct set dolarů. Ale oblek má obyčejný, asi z obchodáku nebo z nějakého řetězce. Podle mě za něj nedal víc než pár stovek.“

„A co tím chceš říct?“ zeptal se Nash. „Že dělá do bot?“

„Nejsem si jistý. Nechci zatím dělat žádné závěry. Jenom mi připadá divné, že chlap utratí takový balík za boty, a nekoupí si k tomu adekvátní oblek.“

„Pokud nepracuje v nějakém outletu s obuví a nedostal slevu. To by dávalo smysl,“ poznamenal Watson.

„Jsem moc rád, že se mnou souhlasíte. Ale za hloupé poznámky vám to dnešní ocenění zase vezmou.“

„Pardon.“

„V klidu, doktore. Jenom si z tebe utahuju. Normálně bych si střílel z Nashe, ale ten už je na ty moje poznámky zvyklý a není to taková sranda.“ Porter obrátil pozornost zpět k bločku. „Podal bys mi ho?“

Watson to udělal a Porter ho otevřel na první stránce. Přimhouřenýma očima se snažil rychle přeletět celý text.

Dobrý den, drahý příteli.

Jsem zloděj, vrah a únosce. Zabíjel jsem pro zábavu. Zabíjel jsem z nutnosti. Zabíjel jsem z nenávisti. Zabíjel jsem jednoduše proto, abych uspokojil potřebu, která ve mně postupem času rostla čím dál víc. Byla jako hlad, který se dal utiшит jen krví a písní z hrdla mučeného člověka.

Tohle Vám nepíši, abych Vás vyděsil, ani abych na Vás udělal dojem. Jednoduše konstatuji fakta a vykládám karty na stůl.

Mé IQ je 156, což je podle všech kritérií hodnota značící genialitu.

Jeden moudrý muž kdysi řekl: „Pokusit se popsat vlastní inteligenci tím, že si necháme změřit IQ, je známkou hlouposti.“ Já jsem však o IQ test nezádal, byl mi nařízen. Závěr si z toho vyvodte sám.

Nic z výše uvedeného nevyovídá o tom, kým jsem. Tato fakta pouze říkají, co jsem. Právě proto jsem se rozhodl vzít do ruky pero a podělit se s Vámi o to, co naleznete na dalších stránkách. Když lidé nebudou sdílet vědomosti, nedočkají se pokroku. Vy (jako společnost) se nepoučíte z vlastních chyb, a že je jich spousta. Musíte se toho ještě tolik naučit.

Kým tedy jsem?

Nemyslíte si, že kdybych Vám teď prozradil své jméno, pokazil bych všechnu zábavu?

S největší pravděpodobností mě znáte jako Vraha čtyř opic nebo Opičího vraha. Vrah čtyř opic je podle mne příliš dlouhý, a navíc nepřesný. Žádnou opici jsem nikdy nezažil. Co kdybychom z toho vytvořili zkratku? Co tak V4O? V jednoduchosti je síla. Ať si všichni přijdou na své. A pro ostatní bych dal přednost druhému označení – Opičí vrah.

A my se teď budeme královsky bavit, tedy Vy a já.

„Do prdele,“ zabručel si pro sebe Porter.

5

Deník

Hned zpočátku bych rád vyjasnil několik věcí.

Tohle není vina mých rodičů.

Vyrostl jsem v domě plném lásky, jaký by mohl dát na obálku časopisu i slavný ilustrátor Norman Rockwell.

Matka, Bůh buď milostiv její duši, se po mém narození vzdala slibné kariéry ve vydavatelském průmyslu, aby se mi mohla věnovat, a mám za to, že se nikdy nezatožila vrátit. Každé ráno jsme měli s Otcem na stole připravenou snídani a večeře se podávala přesně v šest. Čas strávený v rodinném kruhu byl pro nás posvátný, a zároveň jsme ho všichni naplňovali humorem a vtipem.

Matka nám vždy popsala své celodenní útrapy a my jsme jí s Otcem bedlivě naslouchali. Měla vskutku andělský hlas a já do dnes toužím znovu ho slyšet.

Otec pracoval ve finančnictví. Jsem si naprosto jistý, že o něm měli kolegové vysoké mínění, i když o práci doma vůbec nemluvil. Byl bytostně přesvědčený, že člověk by neměl tahat práci domů a svátost domova špinit, stejně jako člověk doma nevylévá na zem kýbl pomejí. Práci nechával v práci, kam patřila.

Nosil lesklý černý kufřík, ale nikdy jsem neviděl, že by ho otevřel. Každý večer ho postavil ke dveřím a tam zůstal, dokud si ho následující pracovní den nevzal do kanceláře. Dříve než ho však zvedl ze země, nezapomněl políbit Matku a zcuchat mi vlasy.

„Dávej na matku pozor, chlapče!“ říkával. „Než se vrátím, jsi pánem domu ty. Kdyby náhodou zaklepal na dveře výběrcí daní, pošli ho o dům dál. Nevšímej si ho. V globálním měřítku nemá většího významu. Bude lepší, když se takové věci naučíš hned, aby ses jimi nemusel zaobírat, až budeš mít vlastní rodinu.“

S plstěným kloboukem na hlavě a kufříkem v ruce pak vyšel ze dveří, usmál se na nás a zamával. Já jsem vždy utíkal k oknu a díval se za ním, jak kráčí ke svému malému černému kabrioletu (v zimě opatrně, aby neuklouzl na ledu) a nasedá. Otec měl porsche z roku 1969. Byl to úchvatný stroj. Hotové umělecké dílo s hrdečným zvukem motoru, který s otočením klíčku zaburácel a pak řval stále hlasitěji, dokud doslova hladově nevycouval přes chodník na cestu.

Jak jen Otec to auto miloval.

Každou neděli jsme vytáhli z garáže velký modrý kbelík a hromady hadrů a celé jsme ho vydrhli a naleštili. Otec hodiny balzamoval plátěnou střechu a voskoval ladné kovové křivky. Ne jednou, ale dvakrát. Mým úkolem bylo čistit záhyby na kolech a já jsem se ho vždy zhostil velmi zodpovědně. Když jsme byli hotoví, zářilo auto tak, jako by teprve nedávno vyjelo ze showroomu. Pak Otec stáhl střechu a vzal mě a Matku na nedělní projížďku. Porsche bylo sice jen dvoumístné, ale já jsem byl malý car-part a vtěsna jsem se za přední sedadla. Zastavili jsme v místní mlékárně na zmrzlinu a limonádu a pak jsme zamířili do parku na odpolední procházku ve vysoké trávě mezi vzrostlými duby.

Tam jsem si hrával s ostatními dětmi a Otec s Matkou se na nás dívali ze stínu zpod starého stromu. Drželi se za ruce a v očích měli samou lásku. Žertovali a smáli se a já jsem je slyšel, i když jsem se hnal za míčem nebo za talířem. „Dívejte, dívejte!“

volával jsem na ně. A oni se dívali, jak by to měli dělat všichni rodiče. Sledovali mě s pýchou. Svého syna, svou radost. Často jsem se k těm dnům ve vzpomínkách vracel a díval se sám na sebe v tom krásném nevinném věku. Vracel jsem se i k rodičům a znovu je viděl sedět pod stromem a usmívat se. Viděl jsem je a představoval si, jak mají hrdla rozřezaná od ucha k uchu, jak jim z ran tryská krev a stéká do trávy pod nimi. A smál jsem se, až jsem se za břicho popadal.

To bylo samozřejmě před mnoha lety, ale tehdy to bezesporu všechno začalo.

6

Porter

Den první • 7:31

Porter zaparkoval svého chargeera u krajnice před domem na adrese 1547 Dearbon Parkway a hleděl na ohromnou kamennou vilu. Nash vedle něj právě dotelefonoval. „To byl kapitán. Chce, abychom se u něj všichni hlásili.“

„Později.“

„Byl hodně neodbytný.“

„V4O chtěl ten balíček doručit sem. Dochází nám čas. Nemůžeme se zdržovat a vracet se na stanici,“ odpověděl Porter. „Bude to chvilka. Musíme si udržet náskok.“

„V4O? Ty mu tak fakt budeš říkat?“

„V4O, Opičí vrah nebo Opičák. Je mi úplně jedno, jak tomu magorovi budeme říkat.“

Nash se díval z okýnka. „To je ale barák. Bydlí tu jenom jedna rodina?“

Porter přikývl. „Arthur Talbot se svou ženou, pubertální dcerou z prvního manželství, zřejmě taky s jedním nebo dvěma uštěkanými čokly, a hlavně s hospodyní, nebo spíš s pěti hospodyněmi.“

„Kontroloval jsem pohřešované osoby a Talbot zatím nikoho nenahlásil,“ řekl Nash. Vystoupili z auta a vydali se po kamenných schodech. „Jak na to chceš jít?“

„Hlavně rychle,“ odpověděl Porter a zároveň zazvonil.

Nash ztišil hlas. „Manželky, nebo dcery?“

„Cože?“

„To ucho. Myslíš, že je manželky, nebo dcery?“

Porter už chtěl odpovědět, když se dveře pootevřely na škvíru odpovídající bezpečnostnímu řetízku. Tou se na ně dívala hnědýma očima hispánská žena, ne vyšší než metr padesát. „Přejete si?“

„Je doma pan Talbot nebo paní Talbotová?“

Sjela pohledem z Portera na Nashe a zase zpátky. „*Momento.*“

Pak zavřela dveře.

„Sázím na dceru,“ řekl Nash.

Porter se podíval na displej telefonu. „Jmenuje se Carnegie.“

„Carnegie? To si děláš srandu, ne?“

„Já ty pracháče nikdy nepochopím.“

Když se dveře znovu otevřely, stála na prahu zhruba čtyřicetiletá blondýna. Na sobě měla béžový svetr a těsné černé kalhoty. Vlasy si volně stáhla dozadu. *Je atraktivní*, pomyslel si Porter. „Paní Talbotová?“

Uctivě se usmála. „Ano. S čím vám mohu pomoci?“

Za ní se objevila hispánská žena, která je sledovala ze zadní části vstupní haly.

„Jsem detektiv Porter a tohle je detektiv Nash. Jsme z chicagské metropolitní policie. Mohli bychom si někde promluvit?“

Úsměv jí zmizel z tváře. „Co provedla?“

„Prosím?“

„Manželova zparchantělá dcera. Strašně ráda bych prožila aspoň týden, aniž bych musela řešit, že kradla v obchodě, jezdila v ukradeném autě nebo se opíjela v parku se svými stejně roz-

mazlenými kamarádíčky. Mohla bych klidně rozdávat policaj-tům kafe zdarma, stejně tady polovina sboru chodí jako domů.“ Odstoupila ze dveří, které se za ní prudce otevřely a odhalily pohled na poměrně stroze zařízený interiér. „Pojďte dál.“

Porter s Nashem šli za ní dovnitř. Nad hlavou měli klenutý strop, uprostřed kterého se třpytil křišťálový lustr. Porter musel překonat nutkání zout si boty, než vstoupil na vyleštěný bílý mramor.

Paní Talbotová se otočila k hospodyni. „Mirando, buďte tak hodná a přineste nám čaj a nějaké preclíky, prosím. Nebo by pá-nové raději koblíhy?“ Při té druhé větě se usmála.

Á, *snobský humor*, pomyslel si Porter. „To není nutné, ma-dam.“

Pro bohatou bělošku neexistovalo horší oslovení než...

„Říkejte mi Patricie, prosím.“

Šli za ní vstupní halou a pak chodbou do velké knihovny. Na-leštěná dřevěná podlaha se leskla v ranním slunci, jehož paprsky měnily křišťálový lustr pověšený nad velkým kamenným kr-bem na zářící skvrny. Patricie jim pokynula na velkou pohovku uprostřed místnosti. Porter s Nashem se posadili. Ona se uve-lebila ve snad až příliš měkce čalouněném a pohodlném křesle s podnožkou a natáhla se ke stolku stojícímu vedle pro šálek čaje. U něj ležel netknutý výtisk ranních novin *Tribune*. „Mi-nulý týden se předávkovala nějakým svinstvem a já jsem pro ni musela jet uprostřed noci do centra na pohotovost. Omdlela v nějakém klubu a její drazí kamarádíčkové ji tam prostě vyho-dili. Normálně ji nechali na lavičce před nemocnicí. Chápete to? Arty byl v práci a já jsem ji musela dostat domů, než se vrátí, aby se nám nerozčílil. Nevlastní matinka zase všechno vyžehlila a dělala, že se nic nestalo.“

Hospodyně se vrátila s velkým stříbrným podnosem. Polo-žila ho před ně na stůl, nalila z karafy dva šálky čaje a poda-la jeden Porterovi a druhý Nashovi. Přinesla taky dva talířky.

Na jednom ležel opečený slaný preclík, na druhém čokoládová kobliha.

„Já jsem obyčejný policajt a nestydím se za to,“ prohlásil Nash a natáhl se pro koblihu.

„To jste nemusela,“ řekl Porter.

„Nesmysl, dejte si,“ odpověděla Patricia.

„Kde je teď váš manžel, paní Talbotová? Je doma?“

„Odjel brzo ráno do Wheatonu na golf.“

Nash se předklonil. „To je hodina jízdy.“

Porter vzal do ruky šálek čaje, pomalu upil a pak ho vrátil na ták. „A vaše dcera?“

„Nevlastní dcera.“

„Nevlastní dcera,“ opravil se Porter.

Paní Talbotová se zamračila. „Co kdybyste mi nejdřív konečně řekli, co má zase za průšvih. Já se pak rozhodnu, jestli ji s vámi nechám mluvit, nebo zavolám právníkovi.“

„Takže je tady?“

Na okamžik vytřeštila oči. Dolila si čaj, sáhla pro dvě kostky cukru, vložila je do hrnku, zamíchala a napila se. Pak prsty objala teplý hrnek. „Je u sebe v pokoji. Spala jako dřevo celou noc. Před pár minutami jsem ji viděla, jak se chystá do školy.“

Porter s Nashem se na sebe podívali. „Mohli bychom ji vidět?“

„Co provedla?“

„Prověřujeme jednu stopu, paní Talbotová. Jestli je teď doma, pak se nemáte čeho bát a my zase odejdeme. Jestli ale není...“ Porter ji nechtěl zbytečně děsit. „Kdyby doma nebyla, mohlo by nám to začít dělat starosti.“

„Nemusíte ji krýt,“ vysvětloval Nash. „Jen potřebujeme vědět, že je v pořádku.“

Paní Talbotová otočila hrnek v prstech. „Mirando? Mohla byste zajít pro Carnegie, prosím?“

Hospodyně otevřela pusu, ale pak se zjevně zamyslela nad tím, co chtěla odpovědět, a rozhodla se mlčet. Otočila se, vyšla z knihovny na chodbu a pak nahoru po schodišti, které se stá-čelo za protější stěnu.

Nash ho štouchl loktem. Porter se otočil a našel pohledem to, na co se jeho kolega díval. Na krbové římse stál rámeček s fotografií. Byla na ní blondatá dívka v jezdeckém oblečku a krásný hnědák. Porter se postavil a přešel blíž. „To je vaše nevlastní dcera?“

Paní Talbotová přikývla. „Před čtyřmi lety. Na té fotce jí je dvanáct a měsíc. Tehdy vyhrála.“

Portera zaujaly dívčiny vlasy. Opičí vrah si až do dnešního dne vybral za oběť jen jednu blondýnku. Všechny ostatní byly brunety.

„Patricie? Co se děje?“

Všichni se otočili.

Ve dveřích stála pubertální dívka oblečená v tričku s názvem metalové kapely Mötley Crüe. Přes ně měla bílý župan a na- hou pantofle. Blondaté vlasy měla rozčuchané.

„Prosím tě, neříkej mi Patricie,“ vyjela na ni paní Talbotová.

„Promiň, *matko*.“

„Carnegie, tito pánové jsou od metropolitní policie.“

Dívka zbledla. „A proč tu máme policajty, Patricie?“

Porter s Nashem jí zírali na uši. Na *obě* uši. Byly na svém místě.

7

Porter

Den první • 7:48

Začalo mrholit. Dlážděné schody, po kterých Porter s Nashem spěchali z Talbotovy vily zpátky k autu, byly mokré a klouzaly. Oba rychle nasedli, zavřeli za sebou dveře a hleděli na zlověstně temnou oblohu. „Tohle se nám ani trochu nehodí,“ postěžoval si Porter. „Jestli začne lít, Talbot zruší golf a ztratí se nám.“

„Máme větší problém.“ Nash cosi ťukal do iPhoneu.

„Zase kapitán Dalton?“

„Ne, něco horšího. Někdo to tweetnul.“

„Cože někdo?“

„Tweetnul to.“

„Co sakra znamená *tweetnout*?“

Nash mu podal telefon.

Porter na něm četl krátký příspěvek.

@V40JENEJLEPSI JE TOHLE OPRAVDU OPIČÍ VRAH?

Následovala fotografie oběti, kterou našli dnes ráno, jak leží tváří na asfaltu. V rohu fotky byl vidět kousek autobusu.

Porter se zamračil. „Kdo dal tu fotku novinářům?“

„Hergot, Same. Fakt bys měl občas mrknout, co se ve světě děje. Nikdo nikomu nic nedal. Prostě to někdo vyfotil mobilem a nasdílel na síť, kde se na to můžou všichni podívat,“ vysvětloval Nash. „Tak funguje Twitter.“

„Všichni? Kolik lidí znamená výraz *všichni*?“

Nash už zase psal. „Ten tweet je zveřejněný před dvaceti minutama a už na něj reagovalo tři tisíce dvě stě dva lidí. A skoro pět set krát už ho někdo retweetnul.“

„Jak reagovalo? Jak retweetnul? Jdi někam, Nashi. Nemůžeš mluvit normálně?“

„Prostě to znamená, že je to venku, Portere. Je z toho virál. Svět prostě ví, že je mrtvý.“

Nashovi zazvonil telefon. „Ale teď je to fakt kapitán. Co mu mám říct?“

Porter nastartoval, zařadil a prudce se rozjel po North Street k číslu popisnému dvě stě devadesát čtyři. „Řekni mu, že jedeme prověřit stopu.“

„Jakou stopu?“

„Talbotovy.“

Nash se zatvářil zmateně. „Jenomže Talbotovi to nejsou, sedí doma.“

„Nejsou to ty dvě Talbotovy. Proto si musíme popovídat s Arthurem. Vsadím se s tebou, že manželka a dcera nejsou jediné ženy v jeho životě,“ prohlásil Porter.

Nash přikývl a přijal hovor. Porter z drobného reproduktoru slyšel, jak kapitán řve. Nash asi minutu opakoval: „Ano, pane,“ a pak překryl mikrofon dlaní. „Chce s tebou mluvit.“

„Řekni mu, že řídím. Telefonovat za jízdy je nebezpečné.“ Trhl volantem doleva a udělal myšku kolem minivanu, jedoucího mnohem pomaleji než sto čtyřicet za hodinu, které měli na tachometru.

„Ano, kapitáne,“ řekl Nash. „Pustím to nahlas. Vydržte...“

Nash spároval telefon přes Bluetooth s aparaturou v autě

a z reproduktorů zaburácel kapitánův hlas, který byl ještě před chvílí tenký, téměř neslyšitelný. „...za deset minut zpátky na stanici, abychom se mohli poradit jako tým a trochu se posunout. Jdou po mně všechny televizní kanály a všechny noviny, které tu máme.“

„Kapitáne, tady je Porter. Znáte jeho postup stejně jako já. To ucho chtěl poslat dnes ráno. To znamená, že ji unesl včera, maximálně předevcírem. Dobrá zpráva je, že oběti nikdy nezažijí hned, takže je téměř určitě živá... i když nevíme kde. A stejně tak nevíme, kolik máme času. Jestli si jenom odskočil na poštu, možná ji tam nechal bez jídla a bez vody. Průměrný člověk přežije bez vody tři dny, bez jídla tři týdny. Takže jí dochází čas, kapitáne. Máme tři dny, abychom ji našli, možná ani to ne.“

„Právě proto potřebuju, abyste sem přijeli.“

„Ale my musíme nejdřív něco prověřit. Dokud nebudeme vědět, koho unesl, mlátíme prázdnou slámu. Jestli něco chcete, dejte mi hodinu, a já vám dám jméno, které můžete pustit do médií. Dáte jim fotku unesené dívky, a oni vám dají pokoj,“ prohlásil Porter.

Kapitán na chvíli zmlkl. „Hodinu, maximálně.“

„To nám stačí.“

„A s Talbotem opatrně, je jedna ruka se starostou,“ odpověděl kapitán.

„V rukavičkách, chápu.“

„Zavolejte mi, až s ním skončíte.“ Pak kapitán zavěsil.

Porter vyjel po nájezdu na dálnici číslo dvě stě devadesát čtyři. Nash zadal do navigace Wheaton. „Ještě čtyřicet pět kilometrů.“

Porter šlápl na plyn a auto zrychlilo.

Nash pustil rádio.

...přestože chicagská metropolitní policie ještě nevydala prohlášení, spekuluje se o tom, že chodec, kterého dnes

u Hyde Parku zabil autobus městské hromadné dopravy, je ve skutečnosti Opičí vrah. Na místě nehody se podařilo vyfotografovat krabičku, která odpovídá ostatním, jež vrah v minulosti poslal. Přezdívku Opičí vrah mu dal detektiv chicagské metropolitní policie Samuel Porter. Ten jako první rozpoznal typické znaky jeho činů a podpis.

„To není pravda, žádnou přezdívku jsem nevymyslel...“
 „Pšššt!“ zarazil ho Nash.

Pojem čtyři opice pochází z japonské svatyně Tóšógú ve městě Nikkó, kde jsou nad vchodem do dřeva vyřezány tři opice. První si zakrývá uši, druhá oči a třetí ústa, což znázorňuje rčení: „Neslyším zlo, nevidím zlo, nemluví zlo.“ Čtvrtá opice má zobrazovat slova „nečiním zlo“. Vrah postupuje podle stejného vzorce už od zabítí první oběti, Calli Tremellové, kterou zavraždil před pěti a půl lety. Dva dny po tom, co ji unesl, dostala rodina poštou její ucho. O dva dny později jim přišly v zásilce oči a za další dva dny jazyk. Její tělo našli v Bedfordském parku dva dny po doručení posledního balíčku. V ruce svírala lístek s nápisem NEČINÍM ZLO. Jak se zjistilo později, otec oběti, Michael Tremell, byl zapleten do sázkařské mafie, od které mu na zahraniční účty chodily miliony dolarů...

Nash rádio vypnul. „Vždycky unese dítě nebo sourozence, aby otce potrestal za spáchaný zločin. Proč ne tentokrát? Proč si nevzal Carnegie?“

„Nevím.“

„Měli bychom nechat prověřit Talbotovy finance,“ navrhl Nash.

„To není špatný nápad. Máme na to někoho?“

„Třeba Matta Hosmana?“

Porter přikývl. „Zavolej mu.“ Sáhl do náprsní kapsy, vytáhl deníček a hodil ho Nashovi do klína. „A pak čti, ale nahlas.“

8

Deník

Matka s Otcem se poměrně často stýkali s našimi sousedy, Simonem a Lisou Carterovými. Když se přistěhovali do naší nádherné čtvrti, bylo mi teprve jedenáct a ve světle mého krátkého života mi připadali staří. Když si na ně ale dnes vzpomenu, uvědomuji si, že Otec s Matkou odkrajovali druhou polovinu třicítky a Carterovi mohli být o rok nebo o dva mladší. Maximálně o tři. Možná o čtyři, ale těžko víc než o pět. Přistěhovali se do vedlejšího domu, což byl ve skutečnosti poslední dům na našem konci tiché uličky.

Už jsem se zmínil, jak byla Matka neuvěřitelně nádherná?

Jsem to ale nezdvůřák vynechat tak podstatný detail. Blábolím tady o zbytečnostech, a zcela jsem zapomněl dopodrobna vylíčit skutečnost, která má moc vhodně dokreslit mé vyprávění, k němuž jste se tak ochotně připojil.

Kdybyste tak mohl sáhnout sem ke mně do knihy a ušetřit mi políček, vybědl bych vás, abyste to udělal. Někdy se jednoduše zasním a zpátky na trať mě vrátí jen pořádný pohlavek.

Kde jsem to skončil?

U Matky.

Matka byla nádherná.

Měla hedvábné vlasy. Blondáté, nadýchané, a leskly se právě tak, aby vypadaly dokonale zdravě. Spadaly jí v luxusních vlnách do půli štíhlých zad. Ach, a ty její oči! Měly barvu zářivě zelených smaragdů zasazených v dokonale porcelánové pleti.

Nestydím se přiznat, že také její postava přitahovala pohledy mnoha mužů. Každý den chodila běhat, a já si dovolím tvrdit, že na těle neměla ani gram tuku. Určitě nevážila víc než padesát kilo, jak se říká – i s postelí, a to sahala Otci po ramena, takže mohla měřit tak metr pětasedesát.

A milovala šaty na ramínka.

Matka je nosívala v horkých letních dnech i uprostřed zimy. Chlad jí nevadil. Vzpomínám si, jak jednou přišla vánice a zafoukala nám dům téměř po parapety, a ona si broukala v kuchyni a na sobě měla krátké bílé šatičky se slunečnicemi, které se s každým jejím pohybem nádherně čechraly. U kuchyňského stolu seděla paní Carterová, v dlaních svírala hrnek horkého čaje a Matka jí vysvětlovala, že se v takových šatech cítí svobodná. Navíc se domnívala, že její největší předností jsou nohy, proto ty krátké sukně. Pak začala básnit, jak jí má v těch šatech Otec rád. Jak je hladí. Jak je má rád na ramenou nebo omotané kolem...

V tu chvíli si mě Matka všimla a já jsem se vzdálil.

9

Porter

Den první • 8:49

Porter toho o golfu moc nevěděl. Představa, jak odpaluje bílý míček holí a pak za ním několik hodin chodí, ho ani trochu nepřitahovala. Chápal, že to může být náročná aktivita, ale nepovažoval ji za sport. Baseball byl sport. Americký fotbal byl sport. Podle jeho měřítek ale nemohlo být sport něco, co zvládl osmdesátiletý stařík v pastelových kalhotách, který si s sebou táhne dýchací přístroj.

Restaurace v klubu však byla pěkná. Před dvěma lety vzal do Chicagského golfového klubu Heather na oslavu výročí a objednal si nejdražší steak, jaký kdy měl. Heather si dala humra a ještě několik týdnů o něm básnila. Plat policisty neumožňoval moc se rozšoupnout, ale za ten výraz štěstí v jejich očích ty peníze stály.

Zaparkoval u velké budovy klubu a podal klíčky od auta zaměstnanci před vchodem. „Dejte mi ho někam blízko, za chvíli budeme odjíždět.“

Podářilo se jim zvítězit nad počasím. Obloha sice byla pošmurná, ale temné bouřkové mraky zůstaly viset nad městem.

Lobby bylo velké a pěkně členěné. U krbu v zadní části, odkud bylo skrz francouzské okno vidět na svěže zelené hřiště, se

usadilo několik členů klubu. Jejich hlasy doléhaly až ke vchodu díky mramorové podlaze a mahagonovému obložení.

Nash tiše hvízdal.

„Jestli tě chytím, jak žádáš o sponzorský dar, zavřu tě do auta.“

„Čím dál víc lituju, že jsem si ráno nevzal hezčí oblek,“ přispustil Nash. „Tohle je úplně jiný svět než ten náš, Same.“

„Hraješ golf?“

„Když jsem golfovou hůl držel v ruce naposled, nemohl jsem se dostat přes větrný mlýn na dráze. Tohleto není minigolf, ale hra pro velké chlapy. Na to nemám trpělivost,“ odpověděl Nash.

U stolu ve střední části lobby seděla mladá žena. Když k ní přišli, zvedla hlavu od notebooku a usmála se. „Dobré ráno, pánové. Vítám vás v Chicagském golfovém klubu. Co pro vás můžu udělat?“

Porter viděl, jak je za tím zářivým úsměvem hodnotí. Nezeptala se jich, jestli mají rezervaci, a on pochyboval, že to nebylo schválně. Vytáhl odznak a ukázal jí ho. „Hledáme Arthura Talbota. Jeho žena nám řekla, že by měl dnes hrát.“

Úsměv jí zmizel z tváře. Sjela očima od odznaku k Porterovi a pak k Nashovi. Zvedla sluchátko, vyťukala číslo, cosi mile řekla a pak zavěsila. „Posadte se, prosím. Hned se vám někdo bude věnovat.“ Zároveň jim ukázala na pohovku v rohu.

„Počkáme tady, děkujeme,“ odpověděl Porter.

Dívka znovu nasadila úsměv a vrátila se k notebooku. Její štíhlé prsty s dokonale upravenými nehty se rozběhly po klávesnici.

Porter mrkl na hodinky. Bylo skoro devět.

Do lobby vešel dveřmi po jejich levici muž, kterému mohlo být kolem pětapadesáti. Prošedivělé vlasy měl pečlivě sčesané dozadu a na sobě dokonale střižený modrý oblek. Když k nim přistoupil, podal Porterovi ruku. „Detektive. Slečna říkala, že jste přišli za panem Talbotem.“ V jeho stisku nebyla žádná síla.

Porterův táta tomu říkal *leklá ryba*. „Jsem Douglas Prescott, vedoucí klubu.“

Porter mu v rychlosti ukázal odznak. „Já jsem detektiv Porter a tohle je detektiv Nash z chicagské metropolitní policie. Je to velmi akutní. Víte, kde pana Talbota najdeme?“

Plavovlasá žena je sledovala. Když se na ni Prescott podíval, rychle se obrátila zpátky k notebooku. Prescott zvedl hlavu k Porterovi. „Mám pocit, že skupinka pana Talbota měla rezervaci na sedm třicet, takže by měli být na hřišti. Samozřejmě na něj můžete počkat. V jídelně je vám k dispozici malá snídaně. A pokud jste kuřáci, náš humidor na doutníky snese nejpřísnější měřítka.“

„Nemůžeme čekat.“

Prescott se zamračil. „Pánové, u nás není zvykem rušit hráče na hřišti.“

„Skutečně?“

„Skutečně,“ trval na svém Prescott.

Porter obrátil oči v sloup. Proč si to lidi vždycky dělali těžší? „Pane Prescotte, na tohle nemáme ani čas, ani trpělivost. Já to vidím tak, že máte dvě možnosti. Buď nás vezmete za panem Talbotem, nebo vás můj partner zatkne za maření výkonu služby, připoutá vás železky tady k tomu stolu a pak bude na pana Talbota volat, dokud za námi nepřijde. Už jsem to jednou zažil a věřte, že má hodně zvučný hlas. Rozhodnutí je samozřejmě na vás, ale osobně si myslím, že první možnost naruší klid ve vašem podniku mnohem méně.“

Recepční se musela ovládnout, aby nevyprskla smíchy.

Prescott po ní střelil vzteklým pohledem, pak přistoupil blíž a ztišil hlas. „Pan Talbot je naším významným sponzorem a osobním přítelem vašeho nejvyššího šéfa, tedy pana starosty. Před dvěma týdny tady spolu hráli. Myslím si, že by se ani jednomu nelíbilo, kdyby se dozvěděli, že tady dva chicagští policisté zastrašovali občany jen proto, že konali svou práci. Kdybych mu teď zavola-

a řekl mu, že tady chcete ztropit scénu, bezpochyby by vás odkázal rovnou na svého právního zástupce a ani by se s vámi nezdržoval.“

Nash sundal z opasku želízka. „Já toho hajzlíka zatknu, Same. Strašně mě zajímá, jak si povede v cele s těma mlátičkama, které tam na něj čekají. Tady slečna,“ podíval se na jmenovku blondýnky za stolem, „Piperová nám určitě ráda pomůže.“

Prescott zrudl.

„Na vašem místě bych si hodně dobře rozmyslel, co řeknete, pane Prescottte,“ varoval ho Porter.

Prescott obrátil oči v sloup a pak se otočil ke slečně Piperové. „Kde je teď skupina pana Talbota?“

Ukázala prstíkem s růžově nalakovaným nehtem na monitor. „Právě přišli na šestou jamku.“

„Vy tam máte kamery?“ zeptal se Nash.

Zavrtěla hlavou. „Naše golfové vozíky mají GPS lokátory. Díky tomu můžeme hlídat, aby se nám někde netvořila fronta a všichni se pohybovali bez zdržení.“

„Takže když někdo hraje pomalu, odvoláte ho z hřiště a přesunete ho na nějaké začátečnické?“

„Nic tak drastického. Spíše jim pošleme na pomoc profesionála, který jim poradí, případně jim pomůže posunout se rychleji,“ vysvětlila.

„A mohli byste nás tam odvézt?“

Podívala se na Prescottta. Ten zvedl obě ruce, jako že se vzdává. „Jeďte.“

Slečna Piperová vytáhla zpod stolu kabelku a pokynula jim do chodby v západní části budovy. „Tudy, pánové.“

O chvíli později už seděli v golfovém vozíku a jeli po kočících hlavách. Slečna Piperová řídila, Porter seděl vedle ní a Nash na malé lavici za nimi. Když najeli do výmolu, nadskočil a našťvaně zaklel.

Porter schoval ruce do kapes. Na otevřeném prostranství byla zima.

„Omlouvám se za šéfa. Umí být trochu...“ Odmlčela se a hledala správné slovo. „Trochu hrubec.“

„Co je to sakra za slovo, hrubec?“

„To je člověk, kterého bys nepozval na rozlučku se svobodou,“ vysvětloval Porter.

Nash se ušklíbl. „Tak to mě stejně v nejbližší době nečeká, pokud tedy slečna Piperová nemá kamarádku, která by hledala státního zaměstnance s malým platem, jehož navíc můžou kdykoli zastřelit. A k tomu mám dlouhou pracovní dobu a napiju se častěji, než by bylo vhodné přiznat před někým, s kým jsem se právě seznámil.“

Porter se otočil ke slečně Piperové. „Nevšímejte si ho, slečno. Nemáte žádnou zákonnou povinnost seznamovat příslušníky policie s atraktivními kamarádkami.“

Zvedla oči a podívala se do zpětného zrcátka. „Náhodou to zní velmi lákavě, detektive. Hned jak se vrátím ke stolu, dám vědět členkám našeho dívčího spolku.“

„To bych vám byl velmi vděčný,“ odpověděl Nash.

Porter mezitím žasl nad okolní krajinou. Tráva byla svěže zelená a dokonale strážena. Nikde netrčelo jediné stéblo. Hřiště bylo na obou stranách poseté modrými rybníčky. Nad trávníkem se skláněly vzrostlé duby a chránily větvemi hráče před sluncem i větrem.

„Tamhle jsou.“ Slečna Piperová kývla hlavou ke skupině čtyř mužů stojících kolem čehosi, co vypadalo jako vysoká a štíhlá fontána.

„Co to je?“ zeptal se Nash.

„Co myslíš?“

Slečna Piperová se usmála. „To je myčka golfových míčků, pánové.“

Nash si protřel spánky a zavřel oči. „Právě jsem si vzpomněl na tolik vtípů, až mě rozbolela hlava.“

Slečna Piperová zastavila za Talbotovým vozíkem a zatáhla brzdu. „Mám na vás počkat?“

Porter se usmál. „To byste byla hodná, děkujeme.“

Nash seskočil z lavice. „Sedím vpředu! Zpátky si to drncání užiješ ty.“

Porter přešel ke čtyřem mužům, kteří se připravovali k odpalu, a ukázal odznak. „Dobré ráno, pánové. Jsem detektiv Sam Porter z chicagské metropolitní policie. Tohle je můj partner, detektiv Nash. Omlouvám se, že vás ruším při hře, ale řešíme záležitost, která nepočká. Který z vás je Arthur Talbot?“

Vysoký, zhruba padesátiletý muž s prošedivělými vlasy naklonil hlavu na stranu a vyloudil ve tváři to, čemu Nash rád říkal politický úsměv. „Já jsem Arthur Talbot.“

Porter ztišil hlas. „Mohli bychom si na chvíli promluvit o samotě?“

Talbot měl na sobě hnědou bundu oblečenou na bílém golfovém tričku, hnědý pásek a béžové kalhoty. Zavrtěl hlavou. „Není třeba, detektive. Tohle jsou mí obchodní partneři. Nemám před nimi žádné tajemství.“

Starší muž po jeho levici si posunul brýle na kořen nosu a uhladil si vlasy, které mu zvedl lehký vánek a ze kterých by za pár let mohla být slušná přehazovačka. Upřel na Portera nervózní pohled. „Můžeme hrát dál, Arty, jestli si to potřebuješ dořešit. Pak nás dohoníš.“

Talbot zvedl ruku a zarazil ho. „Co pro vás můžu udělat, detektive?“

„Vy mi připadáte povědomý,“ řekl Nash muži po Talbotově pravici. Porter měl stejný pocit, ale zatím tu tvář nedokázal zařadit. Muž měřil asi metr osmdesát, měl husté tmavé vlasy, sportovní postavu a mohlo mu být něco přes čtyřicet.

„Louis Fischman. Před pár lety jsme spolu mluvili. Řešil jste případ Elle Bortonové a já jsem pracoval na okresním státním zastupitelství. Odešel jsem ale do soukromého sektoru.“

Talbot se zamračil. „Elle Bortonová? Proč mi to jméno něco říká?“

„Byla to jedna z obětí Opičího vraha, ne?“ vložil se do hovoru třetí muž. Zároveň manipuloval s myčkou.

Porter přikývl. „Jeho druhá.“

„Správně.“

„Zasraný úchyl,“ zabručel muž s brýlemi. „Máte nějaké stopy?“

„Je možné, že ho dnes ráno dostala městská doprava,“ prohlásil Nash.

„Městská doprava? Vyhodil ho nějaký taxikář?“ zeptal se Fischman.

Porter zavrtěl hlavou a krátce jim vše vysvětlil.

„A vy si myslíte, že ten chlap byl Opičák?“

„Vypadá to tak.“

Arthur Talbot se zamračil. „A proč hledáte mě?“

Porter se zhluboka nadechl. Tuhle část své práce nenáviděl. „Domníváme se, že muž, kterého autobus srazil, šel přes cestu k poštovní schránce.“

„No a?“

„Balíček, který chtěl poslat, byl adresovaný vám, pane Talbote.“

Zbledl. Stejně jako většina lidí v Chicagu dobře znal typický vzorec chování Opičího vraha.

Fischman položil Talbotovi ruku na rameno. „Co bylo v tom balíčku, detektive?“

„Ucho.“

„Panebože. Carnegie...“

„Carnegie to není, pane Talbote. A není to ani Patricia. Obě jsou v pořádku. Cestou jsme se zastavili ve vašem domě. Manželka nám řekla, kde vás najdeme,“ řekl Porter co nejrychleji a pak ztlumil hlas ve snaze Talbota uklidnit. „Potřebujeme vaši pomoc, pane Talbote. Potřebujeme, abyste nám pomohl zjistit, koho má.“

„Musím si sednout,“ vydechl Talbot. „Asi budu zvracet.“

Fischman se podíval na Portera a pak sevřel Talbotovi rameno ještě silněji. „Arty, pojd' do vozíku.“ Odvedl mrtvolně bledeho přítele z odpaliště ke golfovému vozíku a pomohl mu nasednout.

Porter naznačil Nashovi, aby zůstal nablízku, a pak se vydal za oběma muži. Sedl si vedle Talbota, aby mohli mluvit tiše. „Víte, jak ten vrah funguje, že jo? Jaký má vzorec chování.“

Talbot přikývl. „Nečiním zlo,“ zašeptal.

„Přesně tak. Najde si člověka, který udělal něco zlého, nebo něco, co on považuje za zlo, a vezme mu někoho blízkého. Někoho, na kom tomu člověku záleží.“

„Já... já jsem ne...“ koktal Talbot.

Fischman přepnul do právníckého režimu. „Arty, asi bys neměl nic říkat, dokud si nepromluvíme.“

Talbot těžce dýchal. „Byla to moje adresa? Jste si jistý?“

„1547 Dearborn Parkway,“ odpověděl mu Porter. „Jsme si jistí.“

„Arty...“ vydechl Fischman.

„Musíme zjistit, koho unesl.“ Porter na chvíli zaváhal, než pokračoval. „Máte milenku, pane Talbote?“ Naklonil se k němu. „Jestli jde o jinou ženu, můžete nám to říct, budeme diskrétní. Máte mé slovo. Jde nám jen o to, abychom zjistili, koho unesl.“

„Tak to není,“ zavrtěl hlavou Talbot.

Porter mu položil ruku na rameno. „A vy víte, koho má?“

Talbot ho setřásl a postavil se. Sáhł do kapsy a vytáhl mobil. Přešel na druhou stranu cesty a zuřivě vyfukal číslo. „No tak, zvedni to. Prosím tě, zvedni to...“

Porter se postavil a pomalu k němu přešel. „Komu voláte, pane Talbote?“

Arthur Talbot zaklel a zavěsil.

Přistoupil k němu Fischman. „Jestli jim to řekneš, už to nebudeš moct vzít zpátky. Chápeš to? Jakmile to bude venku, může se o tom doslechnout tisk. Tvoje žena. Tvoji akcionáři.

Máš závazky. Tohle je důležitější než ty. Musíš si to promyslet. Jestli to nechceš řešit se mnou, tak si promluv s nějakým právníkem.“

Talbot na něj vrhl vzteklý pohled. „Nebudu čekat na analýzu trhu, zatímco má nějaký psychouš...“

„Arty!“ skočil mu do řeči Fischman. „Co kdybychom si to nejdřív ověřili sami? Ať máme jistotu.“

„To mi připadá jako výborný nápad, jak tu osobu zabít,“ nadhodil Porter.

Arthur Talbot směrem k němu zoufale mávl rukou a se strachem ve tváři klepl na telefonu na tlačítko Redial. Když po chvíli vytáčení znovu ukončil, klepl na displej takovou silou, až si Porter myslel, že ho rozbil.

Porter dal Nashovi signál, aby přišel blíž. „Vy máte ještě jednu dceru, že ano, pane Talbote? Nemanželskou.“ Když to Porter vyslovil, Talbot odvrátil zrak. Fischman vydechl tak silně, jako by vypustil všechen vzduch.

Talbot se podíval na Portera, pak na Fischmana a pak znovu na Portera. Prohrábl si rukou vlasy. „Patricia ani Carnegie o ní nevědí.“

Porter k němu přistoupil ještě blíž. „Je tady v Chicagu?“

Talbot se třásl rozčilením. Znovu přikývl. „Ve Flair Tower. Bydlí se svou pečovatelkou v bytě číslo 2704. Zavolám jim, že přijedete, aby vás pustili dovnitř.“

„A kde je její matka?“

„Mrtvá. Už skoro dvanáct let. Panebože, je jí teprve patnáct...“

Nash se k nim otočil zády a zavolal na dispečink. Za pár minut budou mít své lidi ve Flair Tower.

Porter šel s Talbotem zpátky do golfového vozíku a sedl si vedle něj. „Kdo se o ni stará?“

„Měla rakovinu, její matka. Slíbil jsem jí, že se po její smrti o naši dceru postarám. Nádor jí rostl tak rychle, že zemřela ani

ne za měsíc.“ Poklepal si na spánek. „Měla ho přímo tady. Nedal se operovat, byl moc hluboko. Zaplatil bych cokoli. Zkoušel jsem je přemluvit, ale nechtěli operovat. Mluvili jsme snad se třiceti doktory. Miloval jsem ji nejvíc na světě. Musel jsem si vzít Patricii, měl jsem... závazky. Měl jsem důvody, které jsem nedokázal ovlivnit. Ale chtěl jsem si vzít Catrinu. Někdy prostě nejste pánem svého života, víte? Občas musíte dělat věci pro větší dobro.“

Tohle Porter nevěděl. Vlastně tomu ani nerozuměl. Copak žili v patnáctém století? Domluvené sňatky už se dávno neuzavíraly. Ten chlap by si měl nechat narůst páteř. Nahlas mu ale odpověděl: „Nemáme právo vás soudit, pane Talbote. Jak se jmenuje?“

„Emory,“ řekl. „Emory Connorsová.“

„Máte fotku?“

Talbot na okamžik zaváhal a pak zavrtěl hlavou. „U sebe ne. Nemohl jsem riskovat, že by mi ji Patricia našla.“

10

Porter

Den první • 9:23

„Carnegie a Emory? Asi té rodině koupím k Vánocům knížku *Jak se bude jmenovat*,“ prohlásil Nash. „A copak je možné schovat dceru a milenku v jednom z nejdražších baráků ve městě, aniž by ti na to přišla manželka?“

Porter po něm hodil klíčky a obešel chargera ke dveřím spolujezdce. „Řídíš. Já musím číst ten deník. Možná v něm najdu něco užitečného.“

„Kecy, jsi prostě líný parchant a rád se necháš vozit. Řídí paní Porterová...“

„Jdi někam.“

„Pouštím maják, musíme sebou hodit.“ Nash stiskl tlačítko na palubní desce.

Porter ten výraz slyšel naposledy, když byl ještě zelenáč. Tehdy se v neoznačených policejních vozech používal magnetický maják, který se jednoduše vyndal okýnkem ven a položil na střechu. Dnes už v autech nic podobného dávno nebylo. Majáky nahradily lišty s LED světly, které byly tak tenké, že se vešly k rámu okna a zevnitř je nebylo vůbec vidět.

Nash podřadil na trojku, aniž by sundal nohu z plynu, a zahrnul na sjezd z dálnice. Auto sebou trhlo a pneumatiky zavýskaly nadšením nad tím přívalem energie.

„Říkal jsem, že máš řídit, ne si v mém autě hrát na Grand Theft Auto,“ zamračil se Porter.

„Já mám Forda Fiestu z roku osmdesát osm. Umíš si představit, jaké to je? To ponížení, které musím snášet pokaždé, když se nasoukám dovnitř, zabouchnu dveře, které šíleně vržou, a nastartuju ten brutální čtyřválec? Má zvuk jako elektrické strouhátko na tužky. Jsem chlap. Občas něco takového potřebuju. A bav mě.“

Porter mávl rukou. „Řekli jsme kapitánovi, že mu zavoláme hned, jakmile domluvíme s Talbotem.“

Nash trhl volantem doleva a prohnal se kolem minivanu, který úzkostlivě dodržoval povolenou rychlost. Projeli tak blízko okolo něj, až Porter poznal, že holčička na zadním sedadle hraje na iPadu Angry Birds. Zvedla hlavu, usmála se při pohledu na jejich světelnou sirénu a vrátila se ke hře.

„Poslal jsem mu z Wheatonu esemesku. Ví, že jedeme do Flair Tower,“ odpověděl Nash.

Porter si znovu vybavil holčičku s iPadem. „Jak se dá v dnešním světě schovat patnáctiletá dcera? Asi to nebude snadné, co? Když pomínu záznamy o narození, copak jde takové tajemství udržet i na internetu? Na všech těch sociálních sítích? Ukrýt před médii? Talbot je přece každou chvíli ve zprávách, hlavně od doby, co spustil ten nový projekt na břehu jezera. Neustále má kolem sebe objektivy fotografů, kteří čekají, až něco podělá. Přece není možné, aby někdo nepřišel aspoň s fotkou.“

„Spousta věcí se dá schovat penězi,“ namítl Nash a za zvuku kvílení gum najel po ostré levotočivé zatáčce zpátky na dálnici.

11

Deník

Na tom našem kousku země uměla být léta docela teplá. Už od června jsem trávil většinu času venku. Hned za domem jsme měli les a hluboko v něm se skrývalo malé jezírko. V zimě zamrzelo, ale v létě v něm byla voda průzračně modrá a velmi osvěžující.

K jezeru jsem chodil rád.

Matce jsem říkal, že jdu na ryby, ale ve skutečnosti mě rybaření příliš nebavilo. Jednoduše mě nepřitahovala představa, že napíchnu červa na háček, hodím toho tvorečka do vody a budu čekat, až si ho, chudáčka, něco všimne a schlamstne. Copak ryby v přírodě žerou červy? O tom jsem pochyboval. Nikdy jsem neviděl, že by nějaký červ sám vlezl do jezera. Chápal jsem, že ryby žerou menší ryby, ale ne červy. Nemělo by tedy větší šanci na úspěch chytat velkou rybu na malou? Stejně jsem ale neměl na takové hlouposti trpělivost.

Jezero jsem však měl rád.

A paní Carterová taky.

Vzpomínám si, jak jsem ji tam uviděl poprvé.

Bylo dvacátého června. Škola byla na úžasných sedm dní zavřená a slunce se vysoko na obloze na náš malý kousek světa zá-

řivě a žlutě usmívalo. Došel jsem k jezeru s rybářským prutem v ruce a chytlavou písničkou na rtech. Vždycky jsem byl šťastné dítě, to nikdo nemůže popřít, tak proč si nepískat.

Uvelebil jsem se pod oblíbeným stromem, ohromným dubem, který se nad ostatními tyčil s majestátností, jakou může strom získat pouze věkem. Představoval jsem si, že kdybych se mu podíval na střeva a spočítal letokruhy, byla by jich spousta, možná víc než stovka. Léta plynula, a dub tu stál a shlížel na zbytek lesa. Byl to vskutku ohromný strom.

Během léta jsem si pod ním vyseděl pohodlný důlek. Prut jsem vždycky položil po levici a tašku s obědem (v níž se samozřejmě nacházel sendvič s arašídovým máslem a grepovou marmeládou) po pravici. Pak jsem vytáhl z kapsy rozečtenou knihu a ztratil se v ní.

Toho dne jsem dával dohromady jistou teorii. Zhruba před měsícem jsme se ve škole učili, že Země je čtyři a půl miliardy let stará. Předtím jsme se naučili, že lidská rasa je stará pouze dvě stě tisíc let. Když jsem si tahle fakta spojil, přihlásila se o slovo v mé hlavě myšlenka. Právě proto jsem si předchozího dne vypůjčil ve školní knihovně tuhle knihu – knihu o zkamenělinách.

Předměty uložené v horninách jsou „zkamenělé“ a zůstanou tak po... po... nevím, prostě velmi dlouho, v případě dinosaurů třeba miliony let. Většina zvířat navíc vůbec nezkamení. Aby se tak stalo, musí být zvíře lapeno v hornině. Pokud ho příroda zničí dřív, zmizí důkazy o jeho existenci navždy a beze stopy.

Měsíc předtím jsem zabil kočku a položil její bezvládné tělo na břeh rybníka, abych zjistil, co se stane.

Nemusíte mít strach, nebyla to ničí domácí kočka, tahle byla toulavá. Malý mourek, který žil v lese. Tam jsem ji teda alespoň našel. Jestli to zvíře náhodou někomu patřilo, měli mu dát známku. Jestli to byl domácí mazlíček a jeho neopatrní majitelé ho nechali běhat po lese beze známky, padá vina za jeho smrt na ně.

Kočka nevypadala dobře, a to už nějakou dobu.

Ostatky prvních několik dní strašlivě páchly, to však brzy přešlo. Nejprve dorazily mouchy, pak červi. Během těch prvních dní se do ní v noci asi pustilo i něco většího. Teď, zhruba po měsíci, už zbývaly pouze kosti. Ty si určitě vezme vítr a dešť. A pak nezbyde nic.

Umím si představit, že stejně rychle by zmizel i člověk.

Ten zvuk mě nejprve polekal. Za celou dobu, co jsem chodil k jezeru, jsem tu neviděl ani živáčka. Nic však netrvá věčně, a teď tady stál člověk, ani ne třicet metrů ode mě, přímo na břehu jezera, a hleděl kamsi přes vodu. Byla to žena.

Opatrně jsem se přesunul za kmen svého stromu, aby si mě nevšimla.

Přestože jsem jí ze svého místa neviděl do tváře, okamžitě jsem ji poznal podle vlasů, podle čokoládových kudrlin spadajících na záda.

Otočila se mým směrem a já jsem se rychle schoval. Pak se otočila doprava a zkoumala okolí. Když nakonec usoudila, že je sama, vylovila z velké tašky osušku a rozložila ji na břehu jezera.

Pak se znovu rozhlédla kolem sebe, sáhla si rukou za záda a rozvázala si na krku šňůrku. Šaty se jí svezly k nohám, kde se proměnily v bílý rybníček s květinovým vzorem.

Bezděčně jsem otevřel ústa.

Nic jiného na sobě neměla.

Ještě nikdy jsem neviděl nahou ženu.

Zavřela oči, natočila hlavu ke slunci a usmála se.

Měla tak dlouhé nohy.

A ta ňadra!

Bože. Cítil jsem, jak se mi krev řine do tváří. Červenám se ještě dnes.

Na jednom místě, na tom zvláštním místečku, měla chomáček tmavých chloupků.

Paní Carterová přešla k vodě a pak pomalu do ní. Musela být studená.

Ona však šla pozvolna dál, a jak postupovala do hloubky, mizela její kůže pod hladinou.

Když měla vodu nad kolena, sehnula se, nabrala vodu do dlaní a chrstla si ji na prsa. Vzápětí se ponořila celá a plavala doprostřed jezera.

A já jsem ji z bezpečí svého stromu sledoval.

Následující noc byla krušná.

S létem přišlo i horko, a jakmile mu jaro předalo vládu, měl jsem v pokoji pořádnou výheň.

Nebylo to ale horkem, že jsem nemohl spát. To zapřičinily myšlenky na paní Carterovou. Troufám si tvrdit, že nebyly ani trochu nevinné, ale pro mě byly zcela nové. Když jsem zavřel oči, viděl jsem ji stát na břehu jezera. Viděl jsem, jak se jí mokrá kůže na slunci leskne. Na těch dlouhých nohou... tak dlouhých a jemných. Hrnula se mi z toho krev na místo, kde jsem ji nikdy necítil, a bylo mi...

Řekněme prostě, že jako mladý kluk jsem byl beznadějně zamilovaný.

Druhý den ráno mě probudil její hlas.

Nejprve jsem si myslel, že je to jen další sen, a byl jsem za něj rád. Chtěl jsem ji ve svém soukromém vnitřním divadle sledovat, jak si znovu svléká šaty a pomalu kráčí do jezera. Její hlas se vznášel ve vzduchu v podobě tichého šepotu, který vystřídal Matčin smích. Otevřel jsem oči.

„Bylo to dráždivé,“ řekla. „Spoutaná jsem ještě nikdy nebyla.“

„Nikdy?“ zeptala se Matka.

Paní Carterová se zahihňala. „Znamená to, že jsem puritánka, nebo tak něco?“

„Znamená to, že ještě nemáš dost zkušeností. Za nějakou dobu se budeš divit, s čím vším manžel přijde, aby se rozparádil.“

„Opravdu?“

„No ano. Minulý týden...“ Matka ztišila hlas do úplného šepotu.

Posadil jsem se na posteli. Jejich hlasy teď byly vzdálené a přicházely z jiného místa v domě.

Spěšně jsem se oblékl a přitiskl ucho ke dveřím, ani pak jsem však nerozeznával jednotlivá slova.

Velmi tiše jsem otočil klikou, otevřel dveře a vyplížil se na chodbu. Mé nohy v ponožkách se na dřevěné podlaze pohybovaly zcela neslyšně.

Chodba končila v obývacím pokoji, který pro změnu sousedil s kuchyní. Cítil jsem, že se něco peče: dráždivou vůni jablek a těsta. Že by koláč? Koláč jsem miloval.

Matka i paní Carterová současně propukly v smích.

Přitiskl jsem se ke stěně na konci chodby. Ani teď jsem dobře neslyšel, ale do obýváku jsem si netroufal. Tahle skrýš musela stačit.

„Můj Simon nemá tak dobrodružného ducha,“ řekla paní Carterová. „Jeho zásoba figlů není příliš bohatá. Spíš je to taková nouzová rezerva než zásoba. Nebo možná jen tolik, aby člověk přežil.“

Dveře od lednice se otevřely a zacinkaly láhve.

„To můj manžel je na tom jinak,“ odpověděla Matka. „Já někdy s něčím přijdu, jenom aby pořád nemyslel na ložnici. Nebo na prádelnu. Nebo na kuchyňský stůl.“

„Ale ne!“ zvolala paní Carterová se smíchem.

„Ale jo,“ zasmála se Matka. „Ten chlap je jako jelen v říji. Někdy ho prostě nedokážu zadržet.“

„Ale máte přece kluka.“

„Ten pořád někde lítá. A když ne, tak spí jako pařez. Určitě by zaspal i zemětřesení.“

Pomalou a neslyšně jsem vystrčil hlavu za roh a okamžitě se zase schoval, aby mě neviděly.

Matka cosi míchala na kuchyňské lince. Paní Carterová seděla za stolem s hrnkem kávy v ruce.

„Třeba bys mohla zkusit trochu to okořenit,“ pokračovala Matka. „Vždycky jsem tvrdila, že misionářská poloha je pro misionáře. Ukaž mu nějakou hračku, nebo si vezmi do postele jídlo. Všichni chlapi mají rádi šlehačku.“

Já jsem si jídlo do postele nesměl nosit od doby, kdy pod ní našla Matka napůl sněžené sušenky.

Paní Carterová se znovu zahihňala. „To bych nemohla.“

„Ale měla bys.“

„Jenže co když se mu to nebude líbit, nebo si bude myslet, že jsem nějaký úchyl? Tu ostudu bych nepřežila.“

„Bude se mu to líbit. Všem chlapům se to líbí.“

„Myslíš?“

„Vím.“

Ženy na chvíli zmlkly a pak promluvila paní Carterová. „A stalo se někdy tvému manželovi, že, chápeš, že jako nemohl...“

„Mému manželovi?“ vypískla Matka pobaveně. „Panebože, ne. Ten má nádobičko v pořádku.“

„I když se napije?“

„Hlavně když se napije.“

O podlahu zaskřípala dřevěná židle.

Na kratičký okamžik jsem znovu vykoukl za roh. Matka seděla vedle paní Carterové a právě jí položila ruku na rameno.

„A stává se to často?“

„Jenom když se napije.“

„A pije hodně?“

Paní Carterová se odmlčela a hledala správná slova. „Každý večer ne.“

Matka jí stiskla rameno. „No, chlapi jsou prostě chlapi. On z toho vyroste.“

„Myslíš?“

„Jistě. Když muž začíná nový život, je toho na něj strašně moc.“

Na vás oba je toho moc, ale hlavně na něj. Koupil ti přece krásný dům. A o dětech už jste se asi taky bavili, ne?“

Paní Carterová přikývla.

„Všechno tohle ho musí hrozně tížit. Každá ta věc mu přidá další kilo nebo dvě, až skoro nemůže chodit a pak už ani stát. Pije, aby se s tím vyrovnal, to je všechno. Dát si panáka na uklidněnou, na tom není nic špatného. Hlavně nevyšiluj. Až se to zlepší a on se závaží zbaví, bude líp. Počkej a uvidíš.“

„Ty si nemyslíš, že za to můžu já?“ podivila se paní Carterová a zněla skoro jako malé dítě.

„Taková kočka? Samozřejmě že ne,“ utěšovala ji Matka.

„Ty si myslíš, že jsem kočka?“

Matka si odfrkla. „Nechápu, jak se vůbec můžeš ptát. Jsi nádherná. Jsi jedna z nejkrásnějších žen, jaké jsem kdy viděla.“

„To je od tebe moc milé,“ řekla paní Carterová.

„Hlavně je to pravda. Každý chlap by byl šťastný, že tě má,“ pokračovala Matka.

Pak obě ženy ztichly a já jsem si dovolil znovu nakouknout, samozřejmě tiše jako myška.

Matka s paní Carterovou se líbaly.

12

Emory

Den první • 9:29

Tma.

Vířila kolem ní jako mořský proud v nehlubším oceánu. Chladná a tichá, plížila se kolem jejího těla jako cizinec.

„Em,“ zašeptala matka. „Musíš vstávat. Přijdeš pozdě do školy.“

„Néé,“ zaúpěla. „Ještě chvíli...“

„Hned, zlatíčko. A říkám to naposled.“

„Bolí mě hlava. Můžu zůstat doma?“ Její vlastní hlas zněl tiše a vzdáleně, jako by se nemohl probít z hlubokého spánku.

„Nebudu tě zase omlouvat u ředitele. Proč to musíme řešit každý den?“

Jenomže tohle nebylo správně. Její matka zemřela už dávno, když jí byly teprve tři. Nebyla u ní ani první školní den, natož aby ji do školy budila. Většinu života se vzdělávala doma.

„Mami?“ zašeptala.

Ticho.

Hrozně ji bolela hlava.

Zkusila otevřít oči, ale víčka se vzpírala.

Hlava ji bolela, až v ní tepalo. Slyšela, jak jí bije srdce, a jeho tlukot byl za zavřenými víčky silný a rychlý.

„Jsi tady, mami?“

Zadávala se do tmy po levé straně, jestli tam nenajde svítící červená čísla digitálního budíku. Žádné hodiny tam ale nebyly. V jejím pokoji byla neproniknutelná tma.

Na stropě by normálně bylo vidět světlo pouličních lamp, ale i ty zjevně zhasly.

Neviděla vůbec nic.

Tohle není tvůj pokoj.

Tu myšlenku jí najednou vnukl neznámý vnitřní hlas.

Kde?

Emory Connorsová se pokusila posadit, ale bolest na levé straně hlavy ji málem omráčila a přinutila znovu si lehnout. Sáhla si rukou na ucho a nahmatala silný obvaz. Vlhký.

Krev?

Pak si vzpomněla na injekci.

On jí dal injekci.

Kdo byl „on“?

Emory to nevěděla. Nevzpomínala si. Vzpomínala si ale na injekci. Jeho ruka se objevila zezadu a zabodla jí jehlu do krku. Pod kůži jí začala pronikat chladná tekutina.

Pokusila se otočit.

Chtěla mu ublížit. Takhle ji to učili na hodinách sebeobrany, do kterých ji nutil otec. *Udeřit a ochromit. Kopni ho do koulí, zlato. To je ono.*

Chtěla se prudce otočit a zaútočit dobře mířeným kopancem a ranou na nos, na průdušnici nebo možná na oči. Chtěla mu ublížit dřív, než mohl ublížit on jí. Chtěla...

Neotočila se.

Místo toho svět kolem ní zčernal a přemohl ji spánek.

Znásilní mě a zabije, napadlo ji, když začínala ztrácet vědomí. *Pomoz mi, mami*, pomyslela si těsně předtím, než se jí zmocnila temnota.

Máma ale byla pryč. Mrtvá. A ona se k ní za chvíli připojí.

To nevadilo, to bylo dobré. Moc ráda zase mámu uvidí.

On ji ovšem nezabil. *Nebo ano?*

Ne. Mrtví necítí bolest, a ona měla ucho v jednom ohni.

Přinutila se posadit.

Hlava se jí prudce odkrčila a ona znovu málem omdlela. Pokoj se s ní na okamžik zatočil, ale pak se zastavil.

Co jí to dal?

Slyšela o holkách, které někdo zdrogoval na večírku nebo v klubu a které se probudily napůl svlečené na neznámém místě, aniž by si pamatovaly, co se stalo. Ona na žádném večírku nebyla; běhala v parku. Jemu se ztratil pes. Vypadal hrozně smutně, jak tam stál s vodítkem v ruce a volal na něj.

Bella? Stella? Jak se ten pes jmenoval?

Nezpomínala si. Měla mysl jako v mlze, v hustém kouři, a dusila se myšlenkami.

„Kam běžela?“ zeptala se ho.

Zamračil se a měl slzy na krajíčku. „Uviděla veverku a rozběhla se za ní někam tam.“ Ukázal na východ. „Ještě nikdy mi neutekla. Nechápu to.“ Emory se otočila a podívala se směrem, kterým ukazoval.

A pak jeho ruka kolem krku.

A injekce.

„Dobrou noc, Růženko,“ zašeptal jí do ucha.

Žádný pes neexistoval. Jak mohla být tak blbá?

Byla jí zima.

Cosí ji drželo za zápěstí. Emory zatahala a uslyšela kovové zařinčení. Natáhla se po něm levou rukou a nahmatala hladkou ocel kolem zápěstí i tenký řetízek.

Želízka.

Byla připoutaná k tomu, na čem ležela.

Pravé zápěstí měla v poutech, levé volné.

Zhluboka se nadechla. Vzduch byl zatuchlý, vlhký.

Nepanikař, Em. Nesmí se tě zmocnit panika.

Její oči se snažily přizpůsobit tmě, ale ta byla dokonale černá, absolutní. Prsty přejela po okraji postele.

Ne, to není postel. Je to něco jiného.

Bylo to z oceli.

Nemocniční lůžko.

Emory si nebyla jistá, jak to ví, ale věděla to.

Panebože, kde se to ocitla?

Zachvěla se a poprvé za celou dobu si uvědomila, že je nahá.

Na chvíli zaváhala a pak si sáhla mezi nohy. Nic ji tam nebolelo.

Kdyby ji znásilnil, přece by to poznala. Nebo ne?

Nebyla si jistá.

Měla zatím sex jen jednou v životě, a bolelo to. Nebo to spíše bylo nepříjemné, a to jenom zpočátku. Její přítel Tyler jí slíbil, že bude něžný, a slovo dodržel. Odehrálo se to velmi rychle. Pro něj to bylo taky poprvé. Stalo se to před pár týdny. Otec jí dovolil, aby šla k Tylerovi na klasickou školní oslavu pro studenty i absolventy Whatney Vale High. Tyler pronajal v Union hotelu pokoj, a dokonce se mu někde podařilo splášt láhev šampaňského.

Bože, ta hlava.

Znovu zvedla ruku a váhavě se dotkla obvazů. Ucho měla úplně zakryté. Gázu držela jakási páska. Jemně celé krytí nadzvedla. „Doprdele!“

Chladný vzduch byl ostrý jako břitva.

I tak gázu pomalu sundávala dál. Postupně pod ní vsunula prsty, až tam dostala celou dlaň.

Oči se jí zalily slzami, když se prsty dotkla toho, co zůstalo po jejím uchu. Byla to přinejlepším pouze rána, zašitá a citlivá. „Ne... ne... ne,“ vykřikla.

Její hlas se odrazil od stěn a vracel se k ní, jako by se jí vysmíval.

13

Porter

Den první • 10:04

Nash zaparkoval charger před budovou Flair Tower na místě pro postižené a vypnul motor.

„Ty tady fakt chceš parkovat?“ zamračil se Porter.

Nash pokrčil rameny. „Jsme strážci zákona, takové věci můžeme.“

„Až se vrátíme, připomeň mi, že chci požádat o nového parťáka.“

„To zní skvěle. Třeba mě konečně přidělí k nějaké nádherné novicce, co zrovna přišla z akademie.“ Nash se zazubil.

„Hlavně si dej do požadavků, aby měla nevyjasněné vztahy s otcem.“

„Tahle otázka na formuláři asi není, ale možná jsem ji přehlédl.“

Portýr jim otevřel velké skleněné dveře a oni kolem něj prošli k recepci. Porter vytáhl odznak. „Apartmán dvacet sedm?“

Nakrátko ostříhaná mladá hnědovláska s modrýma očima za pultem se na něj usmála. „Vaši kolegové přijeli asi před pětadvaceti minutami. Jedte výtahem číslo šest do dvacátého sedmého patra. Apartmán je napravo od výtahu.“ Podala mu kartu. „Tohle slouží jako klíč.“

Nastoupili do výtahu číslo šest a dveře se za nimi s krátkým zasyčením zavřely. Porter stiskl tlačítko do sedmadvacátého patra, ale nic se nestalo.

„Musíš projet kartou tamtím heblem,“ navedl ho Nash.

„Heblem? Můžeš mi vysvětlit, jak se z tebe stal detektiv?“

„Omlouvám se, že jsem se dnes nestačil naučit nové povinné slovíčko,“ odsekl. „Čtečka karet je tamhle. Vypadá jako čtečka u pokladny v obchodě.“

„Chápu, Einsteine.“ Porter projel plastikovou kartu čtečkou a znovu stiskl tlačítko. Tentokrát se panel modře rozzářil a výtah začal stoupat.

Jeho dveře se otevřely do chodby, která se táhla na obě strany. Přes zábradlí u velké prázdné plochy v podlaze bylo vidět do atria o patro níž. Skoro na konci chodby byly po pravé straně otevřené dveře, u nichž stál uniformovaný policista.

Porter s Nashem k němu došli, ukázali odznaky a vstoupili do apartmánu.

Co uviděli, jim vyrazilo dech.

Apartmán zabíral celou severovýchodní část budovy. Vnější stěny byly celoskleněné, a k tomu se dalo vyjít ven na balkon. Všude kolem sebe viděli město a v dále jezero Michigan. „Když mi bylo patnáct, tak jsem takový pokoj neměl,“ řekl Porter.

„Do tohoto obýváku by se vešel celý můj byt,“ nadhodil Nash. „Možná po dnešku prodám odznak a stanu se realitním magnátem.“

„Do takového byznysu se asi nedá jen tak naskočit,“ namítl Porter. „Asi by sis měl nejdřív udělat nějaký online kurz.“

Nash vyndal z kapsy dva páry gumových rukavic a jeden podal Porterovi. Druhý si natáhl na ruce.

V bytě už zuřivě pracovalo několik techniků z forenzního. Detektivů si všiml Paul Watson stojící u knihovny, která sahala až po strop, a přešel k nim. „Není tu nikde ani stopy po nějakém zápasu. Je to ten nejčistší byt, jaký jsem kdy viděl. Lednice je plná.“